

BÈ CỎ CON “GÀ CỒ”

Trần Thy Vân

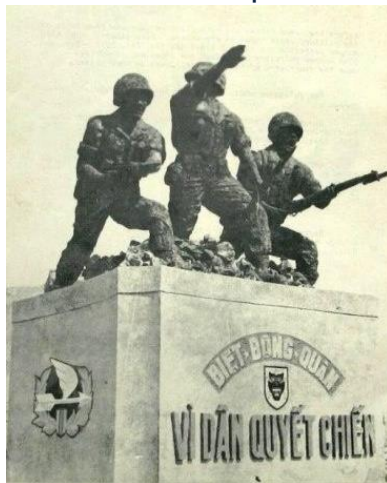
Bè cỏ con “gà cồ” là Chương thứ 13 (Trận Hỏa Thiêu) trong truyện dài “Anh Hùng Bạt Mạng” của người chiến sĩ mũ nâu Trung Úy Trần Thy Vân. Ghi lại kỷ niệm hào hùng của ông và đại đội 1, tiểu đoàn 21 Biệt Động Quân. Câu chuyện cho thấy tài chỉ huy gan dạ, đầy mưu mẹo khi chạm trán với Sư đoàn Sao Vàng việt cộng trong trận chiến [Sa Huỳnh, Quảng Ngãi](#) 1973.

Trận Hỏa Thiêu

Chọc thủng bức tường thép Sa Huỳnh không giết được một tên giặc, không thu một cây súng, còn bị thương một người do bắn nhầm, tôi tự ái vô cùng. Cấp trên thì chẳng hề biết đến sự gian khổ, toan tính chính xác, lòng can đảm của các đơn vị thuộc quyền, mà họ chỉ quen dựa vào chiến lợi phẩm như vũ khí. Nói một cách rộng lớn hơn, đơn vị đã tấn chiếm được bao nhiêu thành,

bao nhiêu đất, mới gọi là thắng một cuộc chiến, chứ không đòi hỏi gì khác. Tôi phải tìm cách moi gan kẻ thù mới hả dạ.

Vừa tải thương Nguyễn Văn Châu qua Đại đội 2 BĐQ xong, thì trời đã xế bóng. Tôi lo tìm một điểm đóng quân đêm ngay giữa lòng đất địch bao la, nguy hiểm này. Nhìn về phía nam, kế đầm Nước Mặn, thấy có một đồn lính nửa ẩn nửa hiện dưới nắng chiều thoi thóp. Tôi dè dặt, chỉ cử ba tay Thám Báo xuất sắc, đem theo cái máy PRC25, tới gần quan sát. Một mặt, để ngừa bất trắc địch đề đánh tốp dò thám, Đại đội dàn quân sẵn sàng tiếp cứu. Một lát Hạ sĩ Lê An thờ hỏn hỏn gọi:

lui:

– Trình Đại Bàng, đồn bỏ trống, không ai hết! Trên trụ cờ còn treo lá quốc kỳ...

Tôi ngạc nhiên:

– Còn lá quốc kỳ à? An nhắm Đại đội mình vào đóng quân vừa không?

– Dư sức Đại Bàng! Có đủ giao thông hào và mỗi góc một bunker lớn, y như đồn Quán Hồng ở Mộ Đức vậy.

Nghe Lê An tả, tôi càng rợn tóc gáy, buột miệng:

– Thấy mẹ rồi!...

An chặn hỏi:

– Cái gì “thấy mẹ”, Đại Bàng?

Tôi cười gượng:

– Thói quen của tao mà! Gặp rắc rối hay nói vậy. OK, đề phòng Việt Cộng và

nằm tại chỗ chờ tao.

Lập tức tôi dàn hai trung đội tới nằm phục bên ngoài. Quả thật, đồn hình vuông tương đối rộng, xây bằng bao cát màu ô liu cũ mốc, u ám như cổ thành rêu phong của một triều đại xa xưa còn sót lại. Lạ, phe rút chạy, cả phe đánh chiếm, chẳng bên nào phá hủy căn cứ. Điều lạ hơn, trên trụ cột còn nguyên lá cờ vàng ba sọc đỏ, đã bạc màu, và dù trời đang có gió, vẫn xếp re rủ xuống, thiếu vẻ kiên cường ngạo nghễ. Lễ nào quốc kỳ cũng bị bắt làm con tin, hay kẻ thù đang nằm im, toan giữ trò dụ khị gì đây? Sự đa nghi của tôi có lý lắm!

Tôi bảo Trung đội Thuận nháp liền một tràng đại liên cùng vài chục trái M79 vào quanh hệ thống phòng thủ để xem phản ứng. Kết quả, nơi thâm cung ấy vẫn im hơi lặng tiếng. Chắc đồn bỏ hoang nên cho Thám Báo phá cổng đột nhập trước, rồi trồn bộ đơn vị chiếm cứ an toàn.

Không hiểu sao hôm nay địch lại hiền khô, dành riêng cho tôi nhiều ưu đãi. Lý gì chúng quá khiếp đảm bỏ chạy để mũi tiến quân của tôi vào chỗ không người. Ngày xưa, các vị anh hùng Quang Trung, Lê Lợi trên đường chinh phạt còn có xác thù dưới vó ngựa cản ngăn, làm bần chân kia mà! Sa Huỳnh là đây, một vùng ma quái, kẻ thù cũng xuất quỷ nhập thần đâu kém mình. Cộng quân chẳng thể đại khờ không phòng thủ mặt tuyến phía tây, lại càng dằn độn bỏ phí cái căn cứ này nơi mà được tạm dùng che bom đỡ đạn cho chúng? Tôi rảo quanh quan sát một vòng từ trong ra ngoài đồn, rồi trèo lên nóc một bunker, thần nhiên ngòai ngắm bao quát phía nam. Đầm Nước Mặn xanh um và phẳng lặng như hồ thu giữa núi non trùng điệp. Dưới chân con dốc kế tôi, có khoảng mười căn nhà lá lụp xụp, dựa lưng vào vách đồi, với năm ba chiếc thuyền nan kê mũi

trên bãi cát óng ánh, trông thật thơ mộng. Xa xa, sát Quốc lộ 1, làng Sa Huỳnh chỉ chít mái tôn lẫn ngói, phát phới một rừng cờ nửa đỏ nửa xanh giữa là ngôi sao vàng, của Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam, một công cụ của Cộng Sản Bắc Việt. Tôi có cảm tưởng tôi như vừa lạc đến một đất nước xa lạ nào, không phải quê hương mình. Tôi nhìn lên trụ cờ lần nữa, lá quốc kỳ yêu dấu biểu tượng hồn thiêng sông núi không thể cô đơn, buồn rủ dưới bóng chiều tẻ nhạt...

Tôi kêu Hiệp đưa máy gọi BCH Tiểu đoàn:

- Sơn Linh, đây Việt Quốc!
- Đồng Tổ nghe!

Lâu ghê, nay tôi mới được tiếp chuyện với Đại úy Do:

- Tôi đang ở trong đồn Địa Phương Quân đã rút bỏ...

Do reo lên:

- Hay quá!...
- Hay cái gì?
- Việt Quốc trong đồn kẻ đằm Nước Mặn, phải không?
- Phải, Đồng Tổ!

Vị Tiểu đoàn phó như cời tắc lòng:

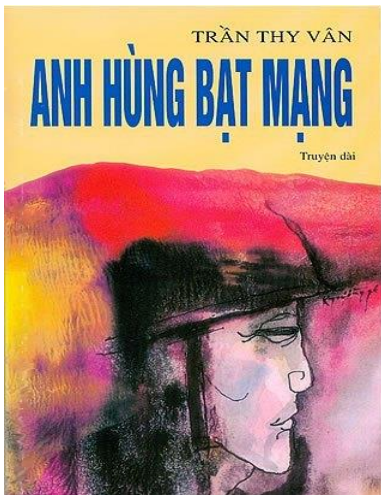
- Sơn Linh mãi phân vân, chẳng biết giao ai đánh đồn đó. Đại đội Việt Quốc ở gần, nhưng quân số quá ít, nên không đề cập tới. Nếu dứt điểm được nó, mình bớt khó khăn. Cấp trên mấy ông nghi Việt Cộng đóng chốt ở trống. Thì ra, Việt Quốc đã chiếm cái đồn. OK, để tôi trình Sơn Linh gấp!...

Trung Úy Biệt Động Quân Trần Thy Vân

Tôi gác máy, lại ôm đầu nghĩ ngợi. Sự lý giải của Đại úy Do vô tình làm tôi thêm lo, vì cái nghi ngờ của cấp trên phù hợp với dự đoán của tôi. Chắc chắn địch sẽ phản công, không dùng bộ binh cũng pháo kích te tua, hay cả hai như tình huống ở căn cứ Jackson ngoài Huế, nếu Đại đội tôi ngủ đêm nay tại vị trí định mệnh này. Đường nào chúng cũng hốt. Lá cờ còn để nguyên bay phát phới hẳn phải có một ý nghĩa Cộng quân dụ mình vào mìn thịt. Chúng dụ thật, không phải như chuyện Tàu ngày xưa, Khổng Minh thất thế, bày mưu mở toang cửa thành, rồi lấy đàn ra ngồi gầy, khiến cha con Tư Mã Ý hoảng sợ, vội bỏ ý định tấn đánh, quay đầu rút chạy.

Nhưng, vô quít dày móng tay nhọn. Tôi nảy ra kế hoạch trừ khử, kẻ bị diệt là chúng, liền “bày binh bố trận”, chơi một ván cờ, không ăn cũng huê, chứ thụ động thì 50 tay súng quá uể oải này ắt phải thua đậm bọn ma cà rồng khi màn đêm buông xuống.

Cuốn sách “Anh Hùng Bạt Mạng”.

Tính toán kỹ ra đáp số, tôi yên tâm, nhưng chưa vội tiết lộ lính biết ý định. Nói sớm tụi nó sợ, ăn không ngon, còn chê tôi liều mạng, đánh giặc chẳng bài bản. Tôi bảo Đại đội hãy tỉnh bơ nấu cơm chiều. Rồi, các ngọn lửa gỗ thông nghi ngút khói, cuộn cuộn bay cao, tỏ ý thách thức kẻ thù. Mặt khác, tôi cho một số anh em xuống bờ đầm kiếm nước uống, đồng thời mời hết đồng bào lên đây để tôi nói chuyện. Nửa tiếng sau, chừng 50 người, đa số già cả, trẻ em, tụ tập bên ngoài cổng. Nhìn họ ngỡ ngác như mất hồn, không vui vẻ, cời mở chút nào cả. Lạ, địch mới chiếm Sa Huỳnh chưa đầy tháng, mà dân chúng đã thất điên bát đảo, cá tôm sẵn trước mặt đành bó tay chịu đói. Trông dáng điệu tôi hiểu họ chẳng còn tin ai.

Mọi người vừa ngồi xuống, tôi ngỏ lời:

- Kính chào tất cả năm mới! Xin nhắc nhủ đồng bào đừng sợ sệt, chúng tôi, quân đội Quốc Gia, đến giải tỏa Sa Huỳnh, Việt Cộng đang tháo chạy. Tuy nhiên, vì trận đánh chưa chấm dứt, bà con nên di tản vào Đức Phổ vài hôm để tránh bom đạn sắp trút xuống đầu địch. Khi đi, hãy băng qua dãy đồi này rồi tụt dốc ở góc đá đằng sau kia để ra đường cho an toàn...

Họ im lặng. Tôi định dò hỏi tình hình trong làng này nhưng thôi, vì biết chắc không ai dám hé môi. Tôi vờ ngây ngô nhấn mạnh một điều để bọn giao liên nằm vùng đang trà trộn, mà tôi vừa bắt gặp vài bộ mặt khinh khỉnh nhìn lên tôi, để về báo cáo với Cộng sản:

– Đêm nay chúng tôi trú đóng trên đồn này, bà con ở dưới xóm được phép thắp đèn và qua lại các nhà lân cận chơi, nhớ đừng đi xa sau 8 giờ tối...

Tôi nói như thiệt và còn tỏ vẻ hân hoan, nở nụ cười tự đắc, kiêu căng một cách ngu xuẩn:

– Thôi, đồng bào giải tán! Hẹn gặp ngày mai thanh bình!

Tất cả vẫn dáng điệu bơ phờ, lần lượt đi nhau xuống con dốc hãm đứng. Xong, tôi mời hết các thẩm quyền tới bàn gấp công việc:

– Báo các anh biết tình hình thấy vậy, chứ không êm đâu. Có thể đêm nay địch phản công chúng ta. Đừng ngán. lát nữa khi trời bắt đầu tối, Đại đội bí mật, âm thầm kéo hết ra ngoài kia nằm...

Tôi đưa tay chỉ một ngọn đồi thấp, tương đối bằng phẳng, ở hướng đông bắc 200 thước:

– Đại đội đóng quanh nơi đó. Trung đội Trung sĩ Thuận bố trí thủ mặt nam, Trung đội 2 nối tiếp giữ phía tây, còn lại thì toán Thám Báo lẫn Bộ Chỉ Huy. Hai người đào chung một hố cá nhân, chớ căng lều võng, cũng đừng trải poncho, hãy nằm đất, và dĩ nhiên không được hút thuốc. Tuyệt đối thi hành.

Trung sĩ Thuận nêu câu hỏi:

– Sao không lui về gần Đại đội 2?

– Anh có nhớ kỳ hành quân ở xã Đức Lương? Đại đội mới đến đầu làng đóng quân thì ngay tối đó liền bị đánh. Hôm sau mình thọc sâu vào hòng chúng lại yên. Nhưng tùy trường hợp, chứ không nhất thiết phải làm như vậy. Đặc biệt tình thế này chúng ta lui là chết, và liệu ngày mai vắc mặt tới được không, hay bị rượt chạy tóe khói? Giờ đây có thể mình đang lọt kế, hãy kịp lấy độc khử độc, gậy ông đập lưng ông, chơi ngược lại như địch tối nay đến công đồn vì tưởng Đại đội trong này, rồi mình sẽ nướng chúng hết. Kiếm cách làm ăn chứ Thuận!

Thấy tôi cười, người Hạ sĩ quan đã từng gian khổ, bị thương hai lần ở mặt trận Hạ Lào và mùa hè đỏ lửa Quảng Trị, cũng cười theo.

Tôi nói với Trung sĩ Nhật:

– Khi có lệnh Thám Báo ra trước giữ đồi. Trong lúc chờ di chuyển, anh em tiếp tục đốt lửa, đồng thời chuẩn bị gọn gàng, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, đề phòng bị pháo kích.

Hiệp vừa xách cái máy PRC25 đến:

– Đại Bàng, Đông Tố gặp.

Tôi cảm ống liên hợp:

– Nghe Đông Tố!

– Sao chưa báo cáo các vị trí tiền đồn?

– Quân số đâu nữa tiền đồn?

Đại úy Do ngạc nhiên:

– Bộ ở trống hết à?

– Không. Tôi có kế hoạch mới chưa trình BCH Tiểu đoàn. Tiện thể xin báo, lát nữa Đại đội sẽ nằm tại XY...

– Để tôi coi bản đồ... Cũng kế bên đồn, sao ra ngoài?

Tôi đáp nhanh:

– Ở trống cho chết à? Tôi nghĩ tối nay chắc chắn Việt Cộng sẽ hốt gọn bọn tôi...

Giọng Do hơi gắt, chưa tin sự việc:

– Việt Quốc hay nói sảng lắm!

– Không sảng đâu. Hồi chiêu tụ hợp dân, tôi đã đoán biết. Đông Tố xin pháo binh hãy lập sẵn yếu tố tác xạ TOT (Time On Target), mỗi khẩu vài chục quả bắn trùm xuống đồn này khi có lời yêu cầu khẩn cấp.

– Cần soi sáng không?

– Khỏi, soi sáng lộ vị trí tôi.

– OK, lúc nào move out thì báo.

Trời đã nhá nhem, lính vừa cõm nước xong, lệnh cho toán Thám Báo bắt đầu men theo đường trũng đến điểm ẩn định. Một lát, Đại đội đã lần lượt lên rút ra hết và cứ hai người đào chung một hố cá nhân. Các vũ khí dàn sẵn, ba cây đại liên thì đặt ba hướng, đạn dược tập trung đầy đủ. Tất cả đầu vào đó, mọi người nằm im phẳng phắc như mèo rình chuột.

Bỗng một trái hỏa châu bùng nổ, sáng rực cả bầu trời lẫn mặt đất phía bắc, nơi các Đại đội cùng BCH Tiểu đoàn đóng, làm giật mình.

Nghe tiếng máy xì xì, Hiệp nhắc ống liên hợp:

– Đáp nhận Sơn Linh!

Hiệp trình lại:

– Trềnh nhắc mình canh gác cẩn thận.

– Cả lũ mình thức hết, có ai dám ngủ đâu mà bảo cẩn thận. Chắc đêm nay tao cũng làm lính ngồi gác tới sáng luôn. Ghiền thuốc quá, Hiệp ơi!

Hiệp nhe hai hàm răng trắng phếu cười:

– Đại Bàng xuống nằm chúi dưới hố, em phủ kín poncho cho hút.

– Mà làm như tao là con mèo.

– Ghiền thì phải dzậy chứ!

– Thôi, ráng nhịn! Tao cũng phải tuyệt đối thi hành chính cái lệnh của tao cấm. Nhưng mà...Hiệp biết không, những lúc căng thẳng thần kinh lại thiếu điều Capstan hay Ruby, đầu óc tao nó rối bù lên, tụi bay dễ chết như điên chứ đâu phải giỡn. Bởi vậy, mỗi lần đụng trận trước hết tao phải đốt điều thuốc hít một hơi...

Ầm... ầm... ầm... các quả đạn cối 82 bỗng nổ dồn dập, tóe lửa ngay giữa đồn. Quả thật, cái gì đến đã đến, Cộng quân bắt đầu đánh, mở đợt tiền pháo dữ dội. Tiếp theo, B40, AK và các thứ bộc phá động vào vang rền, nhất là hai mặt tây, nam. Vì đã được dặn trước nên lính nằm im gườm súng, không bắn vu vơ. Bên trong không một tiếng súng phản ứng, hẳn Biệt Động chết đâu hết rồi. Chắc địch mừng lắm!

Hiệp trình:

– Đại Bàng, Sơn Linh phó hỏi mình có muốn soi sáng.

– Tao đã bảo không! Đưa máy đây!

Tôi bóp ống liên hợp:

– Sơn Linh, Việt Cộng đang tấn công mạnh như dự đoán, nói pháo binh chuẩn bị TOT, chúng sắp xung phong...

– Tọa độ của anh tại XY... chính xác chứ?

– Chính xác. Bắn TOT, chúng đã thổi còi tràn vô, bắn!

Ầm... ầm... ầm... Cả khu đồn rực đỏ cơ hồ như núi lửa, âm thanh đại bác chát chúa liên hồi, và đạn tản gần vị trí Đại đội có mấy chục mét, thật nguy hiểm. Bây giờ chịu, mọi người chỉ còn nằm rạp xuống, không thể kêu stop được. TOT chẳng biết họ đáp ứng bao nhiêu, chắc phải hàng trăm quả rớt một mạch. Hẳn bọn chỉ huy của Trung đoàn 141/2 Cộng Sản Bắc Việt tướng Biệt Động Quân này đã tan nát, không ai sống sót, nên “ngụy” mở trận pháo “chùm” để tận diệt hết. TOT chấm dứt, trước mặt cả một khối lửa bốc cháy nổ lách tách với tiếng đùng đùng của thủ pháo địch chưa sử dụng, lấn át các âm động rầy chết, mà thường những kẻ sinh bấc tử nam phải gào lên giống con thú lúc trúng thương.

Thiếu tá Hoàng Phổ gọi:

– Việt Quốc, Việt Quốc, thế nào?

Đúng lúc Binh nhất Vinh bò quanh một vòng phòng tuyến xem xét tình hình anh em, trở lại cho hay mọi người đều bình an, tôi thở phào:

– Vô sự, còn Việt Cộng chắc tiêu hết. Tuy nhiên, Sơn Linh cứ cho pháo binh tiếp tục bắn lai rai, ngừa địch đến quan sát, hay kéo xác đồng bọn, và để chúng nghĩ rằng đơn vị tôi cũng đã cùng chung số phận.

– OK, nhớ mai lục soát sớm.

Tôi bảo lính cẩn thận hơn, vẫn nằm im, trừ khi bị tấn công.

Tờ mờ sáng, Đại đội dè dặt vào đồn. Một cảnh tượng hãi hùng. Địch chết không thể đếm được bao nhiêu vì xác nát bét, vung vãi khắp nơi. Súng ống 22 cây đều cháy đen cong nòng, lính chê dơ không muốn nhặt. Vừa trình xong kết quả TOT lên Bộ Chỉ Huy lớn, Hiệp đưa máy tôi. Bất ngờ một giọng trầm trầm của Trung tá Liên đoàn trưởng Trần Kim Đại lại gọi thẳng xuống tôi qua tần số nội bộ Tiểu đoàn 21 Biệt Động Quân:

– Nghe báo tốt lắm, tôi khen anh! Chúng ta còn một quãng đường dài nữa, cố gắng!

Vị chỉ huy cánh quân Biệt Động nỗ lực chính tái chiếm Sa Huỳnh nói có bấy nhiêu thôi. Ông chỉ nhấn mạnh: “Còn một quãng đường dài nữa”. Tức còn lắm chông gai, khổ liệt, chứ không phải là đoạn đường xa về không gian. Ở đây mới khởi đầu một trận chiến gian nan, đẫm máu.

Thiếu tá Phổ xen vô:

– Việt Quốc còn đầu máy?

– Còn!

– Ở tại chỗ, cho người đi lui nhận supply.

– Không được đâu! Cho Đại đội ra ngoài, trong này máu và thịt người bày nhầy, tanh hôi lắm!

– Rồi, trở lại vị trí đêm qua.

Một trung đội lui phía sau nhận lãnh lương thực, đạn dược do thiết vận xa tải tới góc khu đồi. Một lát, lính vừa đem hàng vào thì các tiếng súng đủ loại lại vang rền phía đông bắc.

Tôi chụp máy:

– Đông Tó, Đông Tó!

– Nghe!

– Đơn vị nào đụng vậy?

– Hai Đại đội 3 và 4 đánh lên ngọn đồi mé biển. Coi chừng Việt Cộng chạy qua bên Việt Quốc!

Tiếp theo, ngay trước mặt tôi, về hướng đông, lại có tràng liên thanh rất lớn và nghe khác lạ, đạn thì bay vèo vèo, chạm đầu nổ lại đó tóe lửa giữa hai Đại đội ĐĐQ của Trần Quang Giảng và Đỗ Văn Nai. Kịp nhận ra đó là súng Phòng Không 12ly8 địch từng sử dụng trong trận chiến Hạ Lào 1971, tôi vội hỏi anh em:

– Tất cả thu gọn lương thực tiếp tế, tản thưa ra gấp! Phòng Không Việt Cộng xuất hiện! Thám Báo chiếm ngay ngọn đồi phía biển!

Hai Trung đội 1, 2 cũng tự động dàn tới nằm ngang hai bên hông Thám Báo, đối diện dải núi cao nhất trước mặt, nơi cây 12ly8 đang bị pháo binh từ Đức Phổ đập xuống. Toán đại liên của Hạ sĩ Đợi bố trí thủ mặt sau.

– Việt Quốc, Việt Quốc, đây Sơn Linh!

– Nghe Sơn Linh.

– Anh có nghe con “gà cò” nó gáy không?

Thấy mẹ, Hoàng Phổ lên giọng hỏi, tôi ớn lạnh. Chắc bố sai tôi đánh hốt cây Phòng Không rồi. Tôi giả vờ ngần ngại:

– ... Có... Sơn Linh...

– Bóp họng nó cho tôi!

– Nó gáy xa lắm!

Hoàng Phổ đả đũa:

– Xa gì, cách anh mấy trăm mét thôi! Sơn Linh trưởng bảo chỉ có anh mới thừa sức bẻ cổ nó. Thi hành!

– Để xem...

Dứt máy, tôi lủi lẹ đến nằm giữa toán Thám Báo, nhìn qua triền núi mé biển chưa thấy con “gà cò” ở đâu. Để Trung đội 2 của Trung sĩ Hơn tại chỗ, còn tất cả lom khom tới thêm một ngọn đồi nữa. Địch phát hiện quay nòng súng 12ly8 khạc một tràng trực xạ vào Đại đội, đạn chạm các cây dương liễu nổ lại lung tung xanh lè. Thật may không trúng ai. Nhờ vậy tôi mới thấy ổ súng trên dốc núi lốc chốc đá, cách tôi một thung lũng là khoảng ruộng khô cằn bằng sân đá banh. Muốn tiến sát lính phải băng qua đó rất nguy, trống rỗng, không một vật che đỡ.

Khẩu Phòng Không như cái gai nhọn, nằm ở một vị trí thật tuyệt vời, có thể khống chế cả trực thăng đổ quân xuống. Nếu đập được nó thì Tiểu đoàn 21 Biệt Động này thực sự làm chủ, kiểm soát toàn vùng mạn bắc đầm Nước Mặn Sa Huỳnh. Con gà vẫn tự đắc, say mê vỗ cánh gáy, như anh võ sĩ hạng nặng, tả xung hữu đột trên

đài, khi quay qua tôi phía tây, lúc nhắm các đơn vị hướng bắc, tha hồ siết cò. Các đầu đạn hiểm độc, gai con mắt.

Tôi mời các thẩm quyền lại nằm chụm đầu bàn cách bề cỡ con gà cồ cho ông Hoàng Phổ hàm rồ ti.

– Sao Nhật, nhắm chơi nổi không? Thuận và Hôn nữa?

Nghe hỏi mặt ai cũng xanh lè như đầu đạn 12ly8 nổ.

– Em nghĩ phải nhào vô ba mặt mới được...

– Ủ, Nhật mày nói trúng ý tao. Bây giờ thế này, mình gồm ba mũi tấn công. Trung đội 1 Thuận đi vòng doi đất bên phải, toán Thám Báo và BCH bọc trái, còn Trung đội 2 của Hôn từ đây tấn ngang qua, nhớ bám sát các bờ ruộng. Mỗi mũi có thể dựng mấy cái chốt địch liên hoàn bảo vệ khẩu phòng không. Tùy trường hợp mà linh động hoặc triệt nó hoặc lách qua. Đặc biệt hai mũi trái và phải, hãy kiểm soát tầm đạn xa, vòng cầu, kéo bắn nhằm nhau. Trung sĩ Hôn giữa cũng vậy, phân định rõ ràng chung quanh mục tiêu để khỏi lầm lẫn. Khi chúng ta vây hãm, công thật nhanh, chơi lựu đạn tối đa như mình từng làm. Rồi, chặng đường của Thuận hơi xa, kín đáo vọt trước ngay. Thám Báo chuẩn bị. Tất cả thi hành!

Tôi gọi máy lên BCH Tiểu đoàn:

– Sơn Linh!

Thiếu tá Hoàng Phổ:

– Nghe!

– Tôi bắt đầu đó, pháo binh chỉ rót trên đỉnh cao phía đông “con gà cồ”, ba mặt kia đều có lính tôi.

– Tốt lắm, mọi yểm trợ sẵn sàng...

Không đợi Thiếu tá Liên đoàn phỏ dứt câu, tôi vọt ống liên hợp qua Hiệp, vội chạy theo Thám Báo vừa biến dạng xuống khe đồi. Trung đội 1 chưa gì đã chạm địch, B40 ở góc bờ đông bắc đầm Nước Mặn bắn rạt đám lính Thuận, cát bụi mù mịt.

– Thiên Nga, Thiên Nga, đây Mươi!...

– Tao thấy rồi, khỏi nói, tụi bê bối sau lưng, hãy vọt nhanh ra khỏi tầm đạn. Thám Báo bên trái đã tới sát chân núi “con gà cồ”. Còn Trung đội 2 dàn ngang tấp xuống bờ ruộng, mau!

Thấy cây Phòng Không chúi nòng bắn quay cuồng lính của Hôn, tôi đẩy thẳng Văn, mang máy nội bộ, áp vào tảng đá:

– Hai Mươi, đây Thiên Nga!

Dững truyền tin thờ hỏn hỏn:

– Nghe Đại Bàng! Con gà nó “gáy” dữ quá!

– Nói thẩm quyền cho tất cả năm cặp bờ ruộng tránh đạn, rồi quạt đại liên, cả 72 lên. Trung đội Thuận tiến lẹ, chân chừ sẽ chết hết!

“Gà cồ” 12 ly 8, đại liên phòng không rất lợi hại trên chiến trường Việt Nam.

Súng tứ bề nổ rân, không còn phân biệt được của bạn hay thù. Địch bắt đầu pháo 82ly xuống khu đồi sau lưng. May, Đại đội đã rời khỏi. Thám Báo nhanh như sóc, vừa bắn túi bụi vừa chiếm từng mô đất để tránh 12ly8 trực xạ. Hạ sĩ Đợi ở Bộ Chỉ Huy kẹp hông cây đại liên khắc liên hồi xuống cái chốt trước mặt, nơi chòm đá, Trung đội 2 của Hôn không thể thấy. Các tràng M60 làm đám lính Biệt Động đang lo ngại dưới thung lũng lên tinh thần, vọt đứng dậy lao nhanh vào chân đồi, dù Cộng quân bắn ra xối xả.

Dũng kêu to:

– Thiên Nga! Thiên Nga! Hai Mươi bị thương một...

Thấy một số lính Trung đội 2 còn chơi với giữa cánh đồng, tôi hét:

– Bỏ nó đó! Tất cả nhào vô thanh toán cái chốt!

Trong lúc toán Thám Báo tấn lên, mấy tay súng BCH xúm bắn M79 và M16 xuống trườn đồi cứu nguy thằng Hai Mươi. Ở mặt nam, Trung đội 1 Thuận mỗi lúc một áp sát mục tiêu. Tụi nó may mắn, không còn gặp sự cản mũi nào, vì bộc hậu đánh ra. Tầm đạn Phòng Không của địch dường như đã bị giới hạn bởi đá núi nhấp nhô, không thể quét sát đất hai bên hông. Nó chỉ còn mổ được hướng tây, nhưng đạn đều bay bổng trên đầu Trung đội 2 cổ bám trụ dưới chân đồi. Hình như Hơ đang vùng vẫy trước cái chốt sau cùng bảo vệ cây Phòng Không.

Tôi thúc Trung đội 1:

– Mூrì nghe không?

– Nghe Đại Bàng!

– Nói đại liên dập ngay bọn bê bối cản mũi thằng Hai.

– Đại liên còn kẹt yếm trợ phía trước...

– Bảo thẩm quyền mà thi hành lệnh tao gấp!

– Đáp nhận!

Trung sĩ Thuận vào máy:

– Cây M60 đang áp đảo ổ súng cho tụi nhỏ bò tới...

Tôi hét:

– Bọn M16 đâu không dùng, hả? Anh có thấy không, Trung đội 2 bị AK, B40 của cái chốt dưới thấp bắn chặn, không phải cây 12ly8 nữa. Lính của Hơ đang lâm nguy, hiểu chưa?

– Đáp hiểu!

Toán Thám Báo bắt đầu giờ ngon sở trường đánh bằng lựu đạn nổ vang trời. Con gà cồ đã thành con gà nuốt dây thun, im re. Trung đội 2 báo:

– Thiên Nga, Thiên Nga!

– Nghe, Dũng!

– Lấy được một B40 và hai AK.

– Tốt lắm Dũng! Bám liền các tầng đá...

Tiếng Thìn mang máy Trung đội 1 xen vô:

– Thiên Nga, đây Mூrì!

– Nói!

– Việt Cộng trên đỉnh núi bắn xuống, Đại Bàng!

– OK, để tao kêu pháo binh.

Hiệp đưa ống liên hợp BCH Tiểu đoàn:

– Sơn Linh, Sơn Linh!

– Nghe Việt Quốc.

– Xin pháo binh bắn gấp đỉnh “con gà”.

– Quan sát đi!

Những Thiên thần mũ nâu trong trận đánh cuối cùng ngày 3- 4- 1975 tại Phú Lâm dưới ống kính ký giả Pháp.

Thấy một trái khói trắng tỏa lên, tôi rống to:

– Cho đạn nổ luôn, tình trạng này còn dùng khói?

Đại úy Do:

– Mẹ... tại thằng đề lô. Rồi, sẽ chơi nổ.

– Bộ khói nữa à? Gằn túm cổ con gà rồi, Đông Tó!

Tôi giục Thám Báo:

– Chuẩn bị xung phong, Nhật! Văn bảo Mười và Hai Mười vây chặt mục tiêu, nhưng đừng bắn, lưu ý lại phía sau lưng, để Thám Báo hốt cây Phòng Không. Đại bác đã rót trên cao, hãy nhào vô, Nhật! Lệnh tấp vô, chậm là tao cho bay chết luôn!...

Toán Thám Báo rất thiện nghệ, bầy con mãnh hổ như điên cuồng áp sát ném lựu đạn tung cả đá núi chung quanh ổ súng, thịt người vỡ vụn. Trước sự việc diễn ra trong giờ phút sinh tử, hai Trung đội tự động đồng loạt quay súng bắn rạt ngược dốc núi ngựa địch tràn xuống giải vây. Tôi ra lệnh Trung đội 2 tức tốc kéo qua cùng Trung đội 1 lập thành một phòng tuyến hình cánh cung về hướng nam phòng thủ.

Thình lình Hạ sĩ Nguyễn Đợi kêu to:

– Đại Bàng, Đại Bàng, lấy khẩu Phòng Không rồi!

Hạ sĩ xạ thủ đại liên Đợi vừa nói vừa chống để súng đứng nhìn tình cờ như khách bàng quan khi Thám Báo nhảy xuống hầm cây 12ly8, dù thấy vui, phấn khởi, tôi vẫn bắn dọa mấy phát M16 dưới chân:

– Tại sao không bố trí đằng kia, hả?

Đội vội ôm khẩu đại liên 60 co giò chạy lên sườn đồi. Bọn Nhật bao trọn cổ súng. Bốn xác Việt Cộng với vũ khí cá nhân đều nát hết. Cây 12ly8 quá kèn càng, gắn trên bộ chân cao hơn đầu người, dưới hố sâu hoáy. Thấy chắc ăn, tôi gọi báo Tiểu đoàn:

– Sơn Linh, Sơn Linh!

– Nghe Việt Quốc!

– Bê cổ con “gà cồ” rồi!

Thiếu tá Hoàng Phổ reo lên:

– Hay quá, hay quá!...

Tiếp theo là Trung tá Trần Kim Đại như chờ sẵn đâu trong máy, ngỏ lời chào mừng Đại đội 1 Biệt Động Quân:

– Việt Quốc!

– Tôi nghe!

– Hoan nghênh!... “Trời gô” nó lại cho kỹ.

– Sơn Linh yên tâm, nó chết cứng rồi! Bộ giò đá dữ quá, bị lún sâu dưới đất, mấy thằng nhỏ phải dùng sừng moi...

– Tốt lắm, đề phòng chung quanh.

– Đáp nhận Sơn Linh.

Tác giả Trần Thy Vân (ngồi xe lăn) trong đại hội Biệt Động Quân tại miền nam, California 2010, Blog Mười Sáu

Trung sĩ Nhật vừa tìm được mỏ lết và tọt vít trong túi dụng cụ treo vách hầm. Anh cùng hai người lính tháo rời nòng súng ra khỏi bộ chân, lôi lên mặt đất từng phần. Tôi bảo ráp lại và nạp một dây đạn để tôi “gáy” xuống mỏm đồi, ngay góc đông bắc đầm Nước Mặn, là vị trí Đại đội sẽ đóng quân đêm nay. Quả thật, tiếng nó gáy inh tai xen lẫn tiếng cười khoái chí của bọn lính bạt mạng vang cả núi phía đông vùng đất Sa Huỳnh.

Hiệp đưa ống liên hợp:

– Nghe!

Đại úy Nguyễn Văn Do có vẻ lo ngại hỏi lớn:

– Tiếng súng ai đó, Việt Quốc?

Tôi cười:

– Của Việt Quốc! Tôi thọc lét thử “Con gà nuốt dây thun” coi nó còn cựa không, cũng để chuẩn bị lấy gậy ông đập lưng ông một phen nữa!

– Làm hết hồn, tưởng đầu địch còn con thứ hai. Thôi, chấm dứt “gáy”, cho lính dồn đạn lại!...

Trong lúc Đại đội lo thu dọn chiến trường và băng bó kỹ lại các vết thương của anh em, tôi cử vài người đi quanh vị trí lục soát các hốc đá, hầm hố, để tìm đạn 12ly8 địch chôn giấu, tích trữ đâu đây. Nhìn “con gà tuy đã nuốt dây thun”, tôi vẫn thấy cái dáng điệu kiêu xa cao xạ của nó, nên chưa vội trời gô...

Trần Thy Vân